BUURMEISJE

BUURMEISJE

FORMIDABLE

ONTHUTSENDE BEKENTENISSEN

MASERATI

DE VELE VOORDELEN VAN NEPNIEUWS

en 115 andere verse verhalen

GERARD M. DEN TOONDER

Eerder publiceerde Gerard den Toonder de boeken:
Cowboy in Nepal, bergverhalen,2009
Maandagmorgen in Dordt, 2014
84 Goedkope Gedichten +3 Gratis, 2020
Nu nóg beter 84 Nieuwe Gedichten, 2021
Alle GGE-verhalen, 2022
Zwarte Steen, bergsport verhalen, 2022
Het Nieuwe Literaire Tijdschrift Magazine in 31 edities, 2024

Schrijver: Gerard M. den Toonder
Coverontwerp en foto: Gerarddt
ISBN: 9789403873787
© G.M. den Toonder

Inhoud

1 Buurmeisje
2 Formidable
3 Onthutsende bekentenissen
4 Maserati
5 De vele voordelen van nepnieuws
6 Beyonce
7 And the wind
8 De overkant
9 Genant
10 Amigo
11 Arendsoog
12 Bellriva
13 Boer
14 Carpoolen
15 Toeval bestaat
16 De fok te loevert
17 Liefhebber
18 Blij dat je hier bent
19 Central Park
20 Verliefd
21 Hotel California
22 De Schelde en de beuk
23 Dijk
24 Eb
25 Een gevaarlijke middag
26 Glasnost
27 De wereld is van iedereen
28 Hemel aan zee
29 Margaretha

30 Het leven als film
31 Langs den Engel
32 Alleen-zijn
33 Hannelore
34 Marcello
35 Ik ben Jens
36 Is this love
37 Dordrecht Linkeroever
38 Ik ben Juul
39 Kleine vos
40 La Tour
41 Bambie
42 Nathalie
43 Nijmegen
44 Occasion
45 Oesters eten
46 Zen
47 Schaduw
48 Schapen tellen
49 Selfie
50 Oud Zuid
51 Te wáter
52 Wagenpark
53 Gedekt
54 Ernstige moeilijkheden
55 De nazit
56 Zo stil
57 De voorzitter
58 About Schmid
59 De oude man en de oude zee
60 Je neef
61 'Cause we've ended as lovers'
62 De Russen komen
63 No Woman, no rock
64 Lily was here
65 Styling
66 Cindy
67 Roerdomp
68 Als

69 Paris, Texas
70 Onderdanen
71 Meet en Griet
72 In gesprek met
73 Yolo
74 Saab
75 Hartslag
76 Reijn
77 Pfas
78 Ik ben Juul en ik ben Jens
79 Rotterdam de gekste
80 Je bent niet alleen
81Van de Kreeke naar de Kraage
82 Ik ben Lily
83 Angela
84 Geluksvogel
85 Monopole
86 Mensenmens
87 Discovery
88 Shorts of London
89 Stoepiér
90 StemV
91 Denk vooruit
92 Verwoesting
93 Window
94 Modern
95 Bram
96 Peter
97 Kerstmest
98 Mondriaan
99 De mooiste vrouw ter wereld
100 Underdog
101 Birmingham
102 Roaring Rose
103 Cervino
104 Wijzijnmetmeer
105 De Werkgever, de Koopgoot en Who's Afraid of Red, Yellow and Blue
106 Rock & Roll
107 Blessed

108 Boek en bal
109 Zomaar een plein
110 Naar de Italiaan
111 Honds
112 Waarnemer van Dordt
113 Blue Monday
114 Beautiful people
115 Pressure
116 Uitchecken
117 Componist
118 De Droom
119 Rollercoaster
120 Een strand

1 Buurmeisje

Toch jammer, zoals veel Dordtenaren niet weten dat een rondwandeling dient te starten in het VVV-gebouw, zo weet ook Joop dat niet. De maquette geeft een perfect beeld hoe onze stad in elkaar zit, dat de historische binnenstad uit een aantal eilanden bestaat. En dat in de kelder een plattegrond is waar je letterlijk overheen loopt. Dat daar vlakbij restanten te zien zijn van de Beulstoren uit de 14e eeuw. En een restant van de stadsmuur, dat weet haast niemand. En ook buurman Joop, geboren Dordtenaar, staat verbaasd te kijken. In die toren, daar woonde de beul van de stad Dordrecht. Aan de overkant stond, een stukje verderop en korter geleden, 'De Lange Loods'. En dat weet buurman Joop dan weer: het langste gebouw van Nederland.
Binnenkort leidt hij een groep collega's rond, dat komt ervan wanneer je opschept, hoe mooi jouw stad is. Dat willen ze dan wel eens zien. Of ik meeging 'voorverkennen'. Graag! Wat is er nu leuker dan je kennis te delen. Buurmeisje wilde ook mee. Elke zichzelf respecterende stad heeft nu een tot hip restaurant verbouwd postkantoor, dus ook Dordt en hier wachten wij, achter een espresso, op Buurmeisje. Diverse hoofden draaien om wanneer ze tenslotte binnendartelt.
Langs het Dolhuis, discotheek en voormalig gekkenhuis, over de Pelserbrug, van 1285, de oudste brug van Dordt en via de Pottenkade onderlangs de kerk. Ik kan ze vertellen dat op deze plek de eerste bebouwing ontstond, zo rond 1120. En hoe ver staat de toren uit het lood? Eén meter? Mis, twee meter en vijfentwintig centimeter maar liefst. Tegen de wind in naar de Catharijnepoort. Met wind mee waaien we over de kades en het is koud. Was ik maar in Livorno. Om eens een andere oude stad te noemen. Ook een stad met kades en grachten en heel veel karakter. En bovenal dat andere klimaat. Gemiddeld vijftien graden warmer.
Langs de Nieuwe Haven, we werpen een blik in de tuin van Museum van Gijn. Even breekt de zon door en hier in de beschutting lijkt het voorjaar. Aan de overkant van Nuova Porta zien we de visafslag, nu restaurant Otto e Mezzo. Bij Jongepier proberen we op te warmen. Ik ben jaloers op Joop, soepeltjes werkt hij zijn Kwekkeboompjes naar binnen, terwijl ik

wanhopig aan mijn ciabatta zaag. Taaitaai. Buiten, op de rivier is het druk, binnenvaartschepen in een file.
Buurmeisje droomt weg, er staan zoveel romantische huizen te koop, aan de kades, in de kleine tussenstraatjes en in de Maas. Ze studeerde internationale bestuurskunde, tot zelfs in Lissabon, maar voor een grachtenpand moet ze nog sparen. We lopen door de slingerende Wijnstraat met de statige gevels, weet je dat dit pakhuizen waren, voor wijn? Bij 't Zeepaert staat een portier, van hem mogen we naar binnen. Ik laat het pand zien, tot op de zolder, waar de wind de dakpannetjes doet klapperen. Een bekakte figuur met zijn haar in de out-of-bed look werkt ons beschaafd resoluut de deur uit. Het was open huis: voor leden van vereniging Hendrick de Keyser. Buiten valt koude regen en we schuilen in een portiek.
Achtereenvolgens vluchten we binnen bij De Munt met haar geschiedenis tot voorbij keizer Karel V. Bij atelier Wereldwijven, een prachtig pand waar allochtone vrouwen al integrerend mooie creaties maken. En ik sleur ze mee de trap op, naar Pictura, teekengenootschap uit 1774. Soms fraaie kunst, vaak ook verwarrend.
In café Centre Ville zijn alle tafeltjes bezet. Ook Joops dochter Muriel, ze werkt er, kan daar niets aan veranderen. We lachen en we zwaaien, ciao, verder! Was ik maar in Cantina Nardi in via Leonardo Cambini. Een nietszeggend straatje, maar wel in Livorno, waar het vandaag 22 graden is.

2 Formidable

Trug naar Mokum
In het donker komen de villa's aan de Minervalaan me onbekend voor. De kastanjebomen steken grillig hun takken omhoog. Die herken ik, net als even later de brug over het Amstelkanaal en dan de statige huizen van Amsterdam Zuid. Bekend terrein, hier werkte ik.

In het holst van de nacht wekte de wekker me. Slaapdronken even later op weg. In de mist naar Schiphol, dochter Carol en haar Robert wegbrengen. Ze trekken weer de bush in, Botswana. Met de jeep naar de Okavango Delta. Ik had onrustig geslapen, droomde. Over werk, over

een werkgever, over iemand die hem een duwtje gaf. Zo de trap af. Voorover. Alweer vier jaar geleden werkte ik hier. Een laatste zwaai, dan gaan ze langs de douane. Afscheid nemen, toch went het wel.
'Kijk je wel uit, voor die leeuw daar links?'
Gelukkig zullen ze bovenop de auto slapen, in een tent. De optrekjes hier in Zuid zijn prijzig. Voor tachtig m2 betaal je zo vier ton. Ik heb m'n ouwe werkplek gezien en dwaal nu richting centrum. Het is nog steeds heel vroeg en mistig ook. De stad ontwaakt - is niet van toepassing, colonnes fietsers scheuren langs, al of niet verlicht, op weg naar school en kantoor. Ik ben blij dat ik hier niet meer woon, toch is het een fantastische stad. Hobbemakade in die eigenzinnige baksteenbouw. Amsterdamse school, je moet ervan houden. Maar dat doe ik. De Ferdinand Bol met z'n schreeuwende winkels. Ik loop maar wat en geheel onbedoeld beland ik in De Pijp, waar ik woonde. Op de Albert Cuyp worden de kramen opgebouwd. Uit een bestelbus schalt: 'Formidable' van Stromae. Lawaai van rolcontainers in de ochtendstilte. Fel verlicht de ijsbakken van de viskraam. De visboer hamert het ijs kapot. André Hazes zit er nog, in brons.

Ik drink koffie in een hip café, bij een lief meisje met een ring door d'r neus. Even oriënteren, ik liep precies de verkeerde kant op. Dan door de Eerste Jan van der Helststraat, hier woonde vriend Harry. Langs de Amstel, gelukkig, ze liggen er nog, de woonboten. Het Amstelhotel, Carré, de Magere brug over, wil nog een stukje Utrechtse straat meepikken. Hier kocht ik ooit mijn oranje suède Spaanse laarzen, was daarmee de eerste in Zuid-Nederland. Midnight Cowboy, de film die ik zag in Cineac in de Reguleersbree. Rembrandtplein, oorverdovend, steigerbouwers, vuilniswagens, rolcontainers. UPC-, DHL- en PostNL bezorgauto's. Langs de Stopera, Mozes- en Aaronkerk. Wat er over is van het Waterlooplein. Steegjes, grachtjes, even stil. Toch niet, dit is het terrein van de rolkoffers. Daar de Nieuwmarkt, waar ik kennis maakte met traangas. De Nieuwmarktrellen. Het is nu net zo mistig als toen.

De OuweZijds, de gekuiste Wallen, geen hoer te zien. De Zeedijk, langs Kras(napolski) waar mijn carrière begon. Solliciteren op stand, jawel! Op

het Damrak proberen te herkennen waar ik mijn eerste maanden sleet. En de smalle raampjes die uitkeken op de Dam. Waar ik me verstopte om even weg te dromen. Verder op het Rokin, de gevel is gebleven, de pui eronder onherkenbaar. In de Kalverstraat zoek ik herkenningspunten aan de gevels ertegenover, deze werkplek is haast niet te vinden. Heiligeweg, Leidsestraat. De Febo is er nog, na het stappen voor de vette bek. Op zoek naar 'mijn' café Alto in de Leidsedwars, gaat pas over tien uur open. Het is nog steeds vroeg. Dan maar koffie en broodje Amsterdamse bal in café Mokum op het Leidseplein. Ik kan makkelijk nog drie pagina's vullen met herinneringen. Nog even de Bijenkorf in, uiteraard. Of je de hemel betreedt, wit, alles wit en goud en marmer. De juffrouwen met zwart zware ogen, de garçons überhip geknipt met skinny pants. Bijna voel ik me ongemakkelijk hier, met mijn Scarpa Mojito's. Het is de hel, overdaad, wat hebben we het goed, alles is te koop en ademt luxe, het is teveel. Op het Damrak is nog steeds een donkere dag, druilerig, CS in de verte, de stad verhult zich in mist, toepasselijk. Zo zijn ook mijn herinneringen, onscherp.

3 Onthutsende bekentenissen

Vooruit! Het kan nu wel, toe maar. Het is tijd om eens echt eerlijk te zijn, wat kan het me ook eigenlijk schelen. Een schrijver moet schrijven wat er in hem opkomt, wat al tijden ligt te sudderen in zijn grijze massa, ooit moet het eruit.
En dan geen flauwekulletjes over wat ik onlangs ontdekte. Ik wilde meefluiten met Triggerfinger's 'I follow rivers', zou kleinkind J. fluiten leren (evenals dansen, maar daarover een andere keer) en het ging niet, dat fluiten. Ik kan het niet meer. En dat terwijl ik vele, vele uren heb gefloten. En daar zelf het meeste van genoot. De lange nachtelijke wandelingen die ik floot, en er van alles door me heen ging, en ik er alles inlegde, in dat fluiten. Álles, mijn vrolijke maar ook gekmakende verliefdheid op haar, die stevige korfbalster die ik zojuist had thuisgebracht.

Nee, het gaat om serieuze, heuse onthullingen, zoals daar zijn; de uitnodiging van Gerard v. h. R. om een weekje te komen logeren op zijn

boerderij in Frankrijk. Dat ik wel eens een boek lees. Dat ik wel eens mail met Arnon Grunberg. Dat ik niet graag een matrozenpakje draag. Dat ik met twee vriendinnen naar de film Turks Fruit zou gaan. Dat ik een of meerdere fietsen stal. Excuses nog aan de eigenaren, bij deze en aan die ene vriendin die toch afhaakte. Dat ik nooit de Elfstedentocht en de Vierdaagse voltooide, sorry daarvoor.

En voor trouwe lezers; echt heel goed skiën kan ik niet. Schokkende bekentenissen voor oudere lezers, hen die de naam Melanie nog iets zegt: de eerste LP die ik kocht was van haar. Per ongeluk zing ik nog weleens een regel uit 'Beautiful People'. De tweede LP was dan wel weer van Ten Years After; 'Undead'. Van een vreedzame, conflictvermijdende pacifist als ik zult u het niet verwachten, maar het scheelde niets of ik was gisteren, zoals dat heet, op de vuist gegaan. Onthutsend knokken. Meer onthullen dan dat het iets was met een hond en het strand, mag ik op dit moment niet.

Dat ik ontkende, bij hoog en bij laag volhield nooit in New York te zijn geweest. Dat mijn gewicht ongeveer gelijke pas houdt met mijn leeftijd. En dan dit; veinzen. Jahoor, ik beken, ik veins weleens een bekende, vriend of kennis niet te zien, wanneer ik hij/ zij in de stad tegenkom. Niet echt schokkend, temeer daar ik vermoed dat ook u dat wel eens doet; veinzen.

En toch, nu iets geheel anders, het onthutsendst kan ik hier niet bekennen. Ik krijg het er niet uit, op papier of digitaal. Mocht er onder lezers een bepaalde nieuwsgierigheid bestaan, laat het mij weten. In een tête-à-tête, op een nader bekend te maken locatie, zult u deelgenoot gemaakt worden van een - laat ik het voorlopig zo noemen – situatie. Geheimhouding verzocht.'

4 Maserati

Tuurlijk, ik was ook zo, had net m'n rijbewijs, huurde een VW-kever, haalde mijn broers op en dan gingen we scheuren. Volgas over de bolle weggetjes door de polder, haarscherp langs steile slootkanten en dan

slippend met de achterwielaandrijving onze straat in. Of later, met mijn eerste autootje, een Fiat 850 (geen opgevoerde Abarth) steeds hetzelfde parcours afleggen, of het nóg sneller kon. Je bent jong en je ziet geen gevaar en het besef dat je voor zoveel overlast zorgde zou pas veel later komen.

Drie broers, alledrie een brommer, alle vrienden ook een brommer, die allemaal gas gaven en te hard de straat uitscheurden voor een rondje door het centrum. Het begrip voetgangersgebied was nog onbekend. Achteraf, wat waren wij een plaag voor de buurt. En nu maar klagen over de fatbike. De fatbike? Een zégen, geen lawaai, geen stank, want oja, die brommers stonken als de hel. Irritant weggedrag, die fatbikesjochies, tuurlijk, maar dat hoort bij de leeftijd. Aan de andere kant, ze zijn buiten, zitten niet lui binnen achter hun IPhone of gamecomputer. Opgevoerd fatbikeje? Tja je bent jong.

En dat kan ik niet zeggen van dat witte monster, dat nu mijn buurtje terroriseert. Kijk, als hij vertrekt, een straatje verder en hij komt voorbij, hoor ik een zacht donker gerommel, de rijen cilinders zijn nog koud, eerst warmdraaien voordat het gaspedaal kan worden ingedrukt. Maar o wee, als de witte Maserati thuiskomt, al op de ring hoor ik hem. Alsof ik naast Zandvoort woon. Steeds dichter komt de witte Maserati, na elk bochtje en na elke rotonde wordt er opgetrokken alsof hij uit de Tarzanbocht komt, om na dertig meter weer terug te schakelen voor de Slotemaker-bocht om dan op te trekken tot het Scheivlak en onmiddellijk sterk te remmen. Dan bij mijn voordeur, brullend haast stilstaand schuin het iets verhoogde fietspad over stekend, dat kan de lage spoiler van de witte Maserati niet hebben. Om dan weer volgas te gaan, tot de bocht naar het woonerf als ware het de Arie Luyendijkbocht, twintig meter verder.

Nog één jaar de oudejaarsavond en de weken ervoor uitzitten, voordat de 'traditie' langzaam zal uitsterven. Nog pakweg enkele tientallen vingers en hele of halve handen sneuvelen en dan eindelijk terug naar normaal, een rotje of een sterretje, allez, vooruit nog een enkele gillende

keukenmeid. (of bestaat of mag dat niet meer) Overlast, ach ja, je bent jong.

Waar de witte Maserati vervolgens wordt gestald is mij niet duidelijk, vermoedelijk aan het zicht onttrokken achter een waarschijnlijk automatisch openende garagedeur. En dat is jammer, ik zou in staat zijn om bijvoorbeeld met mijn groene of grijze container net te dicht langs de witte Maserati te lopen. Ik zou dat willen, maar ik doe dat natuurlijk niet. En als die bestuurder nu nog jong was, maar nee, dat ook niet. Het is gewoon een volwassen man, met waarschijnlijk net iets te veel geld en iets te veel testosteron. Sterker nog, als ik zijn nummerbord mag geloven is het nog een Belg ook. Met een betaalde tekst erop: 'LAMAMA'. Ik zou hem willen toeroepen;
'Crapuul dat ge daor staot!'

5 De vele voordelen van nepnieuws

Laatst bezocht ik Japan, ik moest er even heen voor werk. Kijken hoe ze het daar doen. Ik miste haast mijn vlucht, er was geen treinverkeer. Met een taxi dan maar, van file naar file tot onze nationale trots, de vlucht-haven. Met in de ene hand mijn schoenen en mijn riem en de andere hand aan de broeksband, rennend naar de gate. De slurf werd al losgekoppeld.
Samen met mijn klimmaat deze week nog, in de lege klimhal de swing geoefend. Hoog in de route is een touw bevestigd waaraan je al slingerend drie meter opzij een greep kunt pakken. Noodzakelijk wanneer je de route wilt uitklimmen. Slechts voor hen met buitensporig veel fantasie oefenen wij voor de Kingswing op El Cap. Rob sprong en reikte naar rechts, hangend aan het slingerkoord. Toen viel het me op, achter de dreun van de airco hoorde ik Dire Straits met Sultans of Swing. Er liggen sinds begin dit jaar diverse boeken van mij, geschreven onder pseudoniem in de ramsj. En wat moeten we nu toch met de socials.

Dit alles bedacht ik, in een split second, terwijl ik door de Biesbosch struikelde – de pen had moeite mijn gedachten bij te houden – en de zon door de wilgen scheen op een wijze zoals ze nooit eerder door de wilgen

had geschenen en daarboven onweerswolken zich stilzwijgend opbouwden en de wind in kracht toenam en de grijze wilgenblaadjes deed ruisen en de warboel van omgevallen bomen en bijna omgevallen bomen deed kraken. Sinds de februaristorm zijn er honderden, nee letterlijk duizenden bomen omgevallen in dit gebied en is het haast ondoordringbaar geworden. Het wordt hoog tijd dat hier duizend grote grazers worden losgelaten. Achter deze natuurgeluiden meende ik het 'tjiftjaf' van de tjiftjaf te horen. In de verte verstopte zich een wolf.
Zo vlug ik kon liep ik het bos uit en startte mijn Yamaha YZF-R6. Voor de factchacker: nochtans geen oldtimer, waarmee het in de bochten goed schuin hangen is. Zachtjes verliet ik het parkeerterrein, er naderde een peloton 65plussers op hun E-bikes.

Helaas ging het plan om werk en hobby te combineren niet door. Toen ik laatst toch in Japan was, probeerde ik af te spreken met Murakami. Ik wilde hem wat informatie ontfutselen over zijn boek, 'Blinde wilg, slapende vrouw' en als daar nog de gelegenheid voor was ook over 'After dark'. Na Norwegian wood, was ook ik in de ban van deze schrijver en las veel van hem. Vooral de korte verhalenbundels. Net zoals ik alles probeer te lezen van Herman Brusselmans, die zoals u weet een geheel andere stijl hanteert. Helaas, hij was juist vertrokken naar het buitenland.

Zo vlug ik kon reed ik naar huis. Ruim op tijd om daar te gaan wachten. Op haar die ik nu bijna een halve eeuw ken en met wie ik nog een halve eeuw hoop door te kunnen brengen. Toch stopte ik enkele keren om, door sukkels achteloos in de wegbermen weggeworpen verpakkings-middelen op te rapen en in mijn sidepockets te deponeren. Dat dit alles met pijn in de hamstrings, diverse vingerkootjes en hier en daar een gewricht gepaard ging, zal de lezer niet verbazen, de alinea over de Kingswing indachtig. Toch wil mijn lichaam door. Blijven oefenen, trainen voor dat ene doel, die route, ergens in de Belgische rotsgebieden met die tot de verbeelding sprekende naam: 'Demolition squad'.

Zal ik boswachter worden. Elke derde vrijdag op NPO 3:

'Goedenavond natuurvrienden, er is goed nieuws. De tjiftjaf is terug, uit Oost-Egypte, waar hij overwinterde.'

6 Beyonce

Het mag echt niet, daar kunnen ze niet aan beginnen. De mooie racefiets van de net zo mooie berijdster mag niet naast de ingang van het Dordts museum gestald worden. Is zij ook op weg om het 'Gezicht op Dordt' te bekijken, het schilderijtje dat de conservator van het museum opmerkte. Wat slechts vaag zichtbaar was in de clip van Beyonce: 'Denial'. De relatief onbekende Dordtse schilder Wim Jansen figureert dankzij een Chinese site met stockfoto's nu op wereldniveau, voor wie het wil zien, achter de wulpse vormen van de zwemmende Beyonce. Nee mevrouw, buiten de poort, die fiets, of in de gratis fietsenstalling verderop.
Het is een dag die het KNMI inschaalt als een met tropische waarden. Zo langzaam mogelijk fiets ik naar de stad. Met een omweg, eerst naar het haventje, de Loswal. Het is stil, er is niemand en het Wantij stroomt niet en er vaart geen boot. Of toch, ja daar komt een sloep aan. Traag glijdt hij voort, de man aan het roer, de vrouw houdt een parapluutje hoog, het is heet. Alles trilt en zindert en ik moet m'n ogen tot spleetjes knijpen.

Op de Wantijdijk kom ik hem weer tegen, een van de laatste alpinopetdragers. Al heel lang ken ik hem. Sinds hij bij mij aanbelde met zijn vraag. Hij had een volkstuin, aan de overkant, hij wilde zo graag kippen houden, kon dat bij mij. Al die jaren kwam ik hem tegen, op zijn fiets, met zijn alpino schuin. Toen werd zijn fiets een elektrische en veranderde zijn houding, achterover, het stuur hoog. Nu is er weer wat veranderd, hij rijdt een scootmobiel en zijn vrouw ook. En op zijn hoofd prijkt een Franse claque.

Langzaam peddel ik voort, ik val net niet om. Bij jachthaven De Punt ligt een vlet te koop. Ik fiets er omheen, staal, goed in de verf, twee luchtkasten, maar geen motor en geen huif. Ik moet een boot hebben, met een huif om te schuilen en te overnachten. Ergens, weggekropen in de Biesbosch. Op het terras achter de boot, zit een man die me

verwachtingsvol aankijkt. Ik laat hem wachten en fiets verder, ik val net niet om.

Op het Groothoofd zitten de terrassen vol. En gelukkig, ze zijn wit, de meerpalen zijn wit, eindelijk zijn ze overgeschilderd. Het lelijke oranje en rood, wit en blauw, nog van Koningsdag, is weg. Jongens duiken van de Damiatebrug de haven in. De kleuren van hun zwembroeken steken fel af tegen de donkere schaduw van de pakhuizen. Op een bankje aan de Gelderse kade is een vreemde combi in gesprek. Een dame met van dat grijze haar dat nu zo in de mode is, zit met haar beentjes bloot, te praten met een man in het zwart. Zijn vuile T-shirt toont de zwarte tattoos op zijn armen. Dan verrijst zij van de bank en verdwijnt in een van de statige panden. Een gesprek tegen wil en dank.
Wim Jansens 'Gezicht op Dordrecht' heeft een grijze lucht. Het is, aan de bomen te zien die vol in het groen staan, een zomerse dag. Het zou zomaar kunnen dat het, net als vandaag, een dag van tropische hitte is. Bewolkt, drukkend weer, onweer dreigt. Ik vind het een prachtig schilderij. De andere zalen neem ik, hoe vaak ben ik hier al geweest, plichtmatig even mee. Daar loopt de wielrenster in haar strakke zwarte pak. Het is gelukt, de fiets geparkeerd, ze is binnen.

En dan gebeurt het, de zon neigt ter kimme, zoals dat in boeken wordt beschreven. Hier zakt hij weg, achter de kolos, het zwarte silhouet van de Grote Kerk. Daar in de verte, over de Lange IJzeren Brug, daar komt zij aangestapt. Onmiskenbaar, zij is het, zoals zij loopt, met die grote verende passen, wild schudt ze het haar, die enorme bos, naar achteren. Aan de grond genageld sta ik. Maar nee, ik ga haar tegemoet, mijn hart klopt in mijn keel en zij, zij vangt het laatste licht met haar amberkleurige ogen.
Stamelend breng ik uit: 'Bent u het echt, eeeh, is it you?'
Langzaam schudt ze van nee, maar de glimlach van haar volle lippen doet anders vermoeden.

7 And the wind

Voor een voorspelbaar type als ik ligt het voor de hand om, wanneer het regent, 'Singing in the rain' te zingen. Dat doe ik dan weer niet maar wel wanneer het waait, 'And the wind cries, Mary'. En het heeft dit jaar al wat gewaaid, je zou er schor van worden met al die stormen en als ze dan ook nog Corrie gaan heten, een van de vele koosnaampjes die ik bezig voor een van mijn vele dochters. (Corrie – meteoroloog uit 1964) Voor diegene bij wie er geen belletje gaat rinkelen, het prachtige nummer (uitgebracht 5 mei 1967, twee dagen later zou ik zestien worden) van Jimi Hendrix met net zo'n rare songtekst als dit verhaaltje wordt. Er zijn namelijk teveel touwtjes aan vast te knopen.

Toen ik enkele jaren later werd rondgeleid door Winchester en omgeving in zuidelijk Engeland onder begeleiding van Elisabeth and Mary bleef die laatste aan dat liedje kleven. Ook uit die tijd stamt de song 'Winchester Cathedral' - onder andere gezongen door Petula Clark en Frank Sinatra - dat weliswaar minder iconisch uitgroeide, maar voor mij onlosmakelijk werd. Tevens troonden zij ons (mijn broertje was er ook) mee naar The Winchester Castle waar zich de Round the Table van King Arthur * bevindt en uiteraard de oudste pub van de hele United Kingdom - waar iedere stad er wel een van heeft - hier echter The Royal Oak geheten en wij hectoliters Lager, Bitter, Stout en Shandy moesten drinken.
* Of het nu de echte ofwel een replica betreft, daar zijn de geleerden het niet over eens.

Terug naar Jimi Hendrix. Eens stapte ik in bij een van mijn vele schoonzonen in zijn luxewagen en bevond ik mij onmiddellijk omringd in full stereo en op volle sterkte met het nummer 'Hey Joe' van Jimi Hendrix, het eerste nummer van een van mijn afspeellijsten op YouTube. Verbaasd moest ik bekennen dat hij – alweer – hoger steeg in mijn achting en sympathie, zo'n jongere generatie, ook hij, liefhebber van Jimi Hendrix. De zingende vriendin deelde met mij digitaal de lijst zoals de top tien van de Top 2000, anno 2021 er voor haar uit zou moeten zien en alweer tot mijn verbazing trof ik in die lijst het nummer 'All around the watchtower van Jimi Hendrix', dat als tweede nummer van mijn

afspeellijst op Spotify staat. Onnodig te zeggen dat ook zij nog hoger steeg in mijn lijst.

De door mij toegestane ruimte om een licht chaotisch verhaaltje op te schrijven mag niet meer zijn dan een A- viertje dus voor enkele stukjes tekst van 'And the wind cries, Mary' van Jimi Hendrix is waarschijnlijk geen plaats meer, ik moet ook nog even meedelen dat een latere vriendin met bijna dezelfde naam als in dit liedje, leefde aan de overkant van het altijd winderige IJ, in het nu steeds hipper wordende Amsterdam Noord, dus je begrijpt dat ik ook toen…juist. Volgens welingelichte bronnen is Mary de tweede naam van de toenmalige vriendin van Jimi Hendrix. Het nummer is amper gerepeteerd alvorens het werd opgenomen. Na het ruziën over haar kookkunst en het smijten met kookpannen en het weglopen van Mary, bleek dat toen zij terugkwam Jimi Hendrix deze tekst had geschreven. Boze tongen beweren dat Mary ook kan staan voor marihuana, mogelijk is de wonderlijke tekst hierdoor enigszins beïnvloed. Voor alle duidelijkheid neem ik hieronder toch een couplet op; *'A broom is drearily sweeping*
Up the broken pieces of yesterday's life
Somewhere a queen is weeping
Somewhere a king has no wife
And the wind it cries Mary'

Nu maar even wachten, lieve lezers, tot een volgende storm aanwaait, ik sta niet voor de gevolgen in maar de kans is aanwezig, mocht je denken te horen in het fluisteren van de wind, enkele strofen met dichterlijke teksten als bovenstaand, dat ik het ben.

8 De Overkant

Heel even zit u aan de honderd, in de donkere tunnel onder de rivier. Dat altijd stromende water, wat de Zustersteden scheidt en toch ook weer samenbindt. Twee rotondes verder stapt u uit. En met het huiswerk onder de ene arm en het gereedschap onder de andere gaat u naar binnen, de heilige ruimte in: het Atelier. 'Barteljee'. Waar het naar verf ruikt en naar giechelige nervositeit. Er klinkt geroezemoes, besmuikt gelach van de studenten, beter nog leerlingen, in deze situatie. U

ontwijkt de blik van de Meester en haastig zet u uw werkstuk op een lege ezel tussen de andere. Koffienippend dwaalt u rond, kijkend, keurend, bewonderend. Er hangt zoveel, van alle niveaus en kwaliteit. Er hangen impressionistische schilderijen, abstract werk, realistisch, Picasso- en van Gogh geïnspireerd, een heel knap naïef, of is het een beginner. Primaire en complementaire kleuren buitelen over elkaar. Napelsgeel en Vandijckbruin naast Naftalrood springt van de wanden.
Na informatie over de nieuwe opdracht gaat het licht aan. Nu komt het, de bespreking van de ingeleverde stukken. U zet de telefoon uit, het risico dat Hollywood belt, of beter nog, museum Voorlinden, negerend. Portretten, een landschap, stillevens, een enkele abstracte. Van links naar rechts. Stijgende hartslag. Even hoopt u dat uw stuk wordt overgeslagen. Het werk waarover u wat ontevreden was, waarvan het niveau nu toch niet tegenvalt. Het oordeel van de Meester. Het gemompel van de leerlingen, beter nog gezellen. En u heeft spijt dat uw andere twee werken toch niet op de ezels staan. Nog in de map onder de tafel, de oude map die uw vader ooit maakte, met fraai gemarmerd papier beplakt, nu doorleefd verschoten.
In een goed schilderij kan ik verdwijnen. Steeds opnieuw kan ik er naar kijken en het opnieuw zien. Het kan schreeuwen, sfeer hebben en heimwee oproepen. Er kan een geheimzinnig licht hangen met schaduwen die vragen oproepen. In Utrecht had ik les van twee kunstenaars. Edward Hölzel en Frits Frietman. Toen ze exposeerden in de Vleeshal in Middelburg moest ik erheen. In 'mijn' Zeeland. Tijdens de, met sherry en witte wijn besprankelde opening, spraken ze vol bewondering over het 'Zeeuwse licht'. Nooit van gehoord, toen. Terwijl ik elke duinpan kende, daar op Walcheren. Nu, een half mensenleven later is het verklaard. De botsende waterstromingen van Schelde en Noordzee gooien zoutkristallen hoog de lucht in. De weerkaatsing van zonlicht daarop geeft die zo heel speciale sfeer. Dat licht wat onder meer Toorop en Mondriaan inspireerde. Binnenkort mag ik er weer drie weken wonen, op de grens van zee, lucht en land, vóór de duinen, op het strand, onder die zoutkristallen. Sunset Boulevard.
Zo langzaam als de heenreis in de avond was, zo hard rijdt u nu door de nacht naar huis. Pavarotti schalt door de wagen:
"Qui dove il mare luccica, e tira forte il vento, su una vecchia terrazza, davanti al golfo di Surriento"

Niet via de tunnel nu, maar hoog over de blinkende rivier. De ijzeren brug met oranje lampen is de Golden Gate Bridge, mijn donkere stad met scheve toren veranderd in San Francisco. Dat Christo deze stad nog nooit heeft ingepakt. Sturen hoeft niet, de wagen weet zelf zijn weg, er is geen asfalt, alle lichten staan op groen. Living-the-dream. Straks thuis eerst een glas wijn en dan Kyblanski bellen. En schilderen, schilderen, tot diep in de nacht. Een happy end of toch een open einde.

Hölzel en Frietman exposeerden onlangs in Pulchri, Den Haag. Dat heb ik net gemist, helaas. Pulchri, om de hoek waar ik zolang werkte, toeval bestaat, in het pand waar kunsthandel Goupil & Cie, waar inderdaad van Gogh.....

9 Genant

Gêne**,** dat is het, daar moeten we vanaf. Van die schaamte, dat we het gênant vinden. Ik vooral, ik had er last van. Iemand zei me: het is een slechts kleine moeite, maar ergernis kost ook energie. En dat deed ik, me ergeren. Steeds vaker, als het je eenmaal opvalt, zie je steeds meer. Volgens Cruijff:
'Je gaat het pas zien, als je het door hebt.'
In een opwelling gaf ik me op, meedoen met de Landelijke Opschoondag. Op een stralende voorjaarsdag meld ik me, met mede-neming van mijn eigen afvalgrijper, jawel, ik héb er wel een, bij het Buurthuis. Nog een geluk dat de zon schijnt, veel zin heb ik er niet in. Waar heb ik nu weer ja op gezegd.

Er is koffie, iemand heeft cake gebakken, waarvoor ik, lomp natuurlijk, bedank. De ouders met kinderen blijven in de omgeving van het Buurt-huis, wij, drie mannen zonder, kunnen verder weg. Of we de blikjes en flesjes apart willen houden. Die worden later geteld, voor de statiegeld lobby. Prima argument, wellicht helpt dat iets, tegen het onverschillige wegwerpen. Omdenken. De grote gele zak in de houder, een paar extra in de achterzak en dan mogen we los. Alsof de duvel ons op de hielen zit spoeden wij ons richting toegewezen werkplek. Rommel die we onder-weg passeren laten wij ongemoeid. Dan verspreiden we ons en het cliché van 'koortsachtig kwijten zij zich van hun taak' is hier zeker op zijn plaats.

Een kleine schets waaruit Rommel anno 2017 zoal bestaat: Redbull blikjes en andere frisdranken, veel Cola, AA-flesjes, goedkopere varianten en waterflesjes. In tegenstelling tot waar in polder steeds mijn oog aan blijft kleven, hier geen bierblikjes. Oneindig veel snoeppapiertjes en van keelpastilles. Nog veel meer doppen van flesjes. Marlboro.
'De aard van het afval is veranderd', roep ik mijn collega's toe: 'Vroeger lag er vooral Drum, Samson en zware van Nelle'.
Geconcentreerd ruimen we verder. Bij de school schuif ik bijna de singel in, er drijft een halfvolle literfles Cola. Die laat ik eerst leeglopen, de volle afvalzak is al zwaar genoeg. Een collega sleurt verderop een hele fiets en een rol gaas het water uit. Andere collega hengelt naar zo'n verschoten fotoplaat, waar men nu de tuin mee decoreert.

Een donkerblauwe BMW 3 Gran Tourismo stopt, het raampje zakt:
'Dank u wel hoor, u doet goed werk.'
Een uitgedijde wandelaar roept vanaf de overkant:
'Taakstraf?' En: 'Jullie lijken wel gek, dat mot de gemeente toch zeker doen?'
is het commentaar van een zonverschoten vrouw. Voordat ik wat kan zeggen trekt een slordig in zijn vacht zittende bouvier haar verder. Twee jongens in voetbaltenue en opgeschoren nek fietsen snel voorbij en roepen:
'Goed bezig, meneer!'

Dit jaar deden 13000 mensen meer mee dan vorig jaar. We zijn goed bezig. Toch, het is nog geen druppel op de gloeiende plaat. De Plastic Soup eilanden dijen nog steeds uit. Mijn ergernis over het afval hier in mijn buurtje stelt niets voor. Ik zag de Bagmati rivier in Kathmandu, bijna dichtgeslibt, een drijvende vuilnisbelt. Denk aan de Ganges of de Guanabara baai, in Rio, tijdens de Olympische spelen. Binnenkort, als Dordt geheel van smetten vrij is, dan trekken wij richting echt vuile streken. Wij weten nu hoe het moet. Rio, here we come! Afval bestaat niet. De gêne die ik voel als ik eens iets opruim is verdwenen. Trots ben ik en nuttig voor de samenleving. Nu, tijdens deze actie ben ik gelegitimeerd bezig. Bovendien schoon ik nog iets extra's op, mijn eigen ergernis. Een spreuk van Loesje: Ik ben gestopt met mopperen en ik ben een stuk gelukkiger geworden.